ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର [illegible]

ବନ୍ଧୁକୁ କରୁଣାବଶ୍ୟ ସନ୍ଧିଯରେ ଦିବ୍ୟ ଅବବାଞ୍ଛେ ।
ଭ ଯେମା ଚତ୍ୱରେ ପଥର ପକାଇ ଦେଉଛ ପ୍ରୀତପଥରେ । ୧ ।
ଖଳବଚନକୁ ପ୍ରତେ କର ମୋତେ ନିରନ୍ତ ବନ୍ଧ ନଗ୍ନ ।
ଖଞ୍ଜନ ନୟନା ଏତେ ଉଣାକଲ ମୁଁ ଯେ ଛାଡ଼ା ତଣାଦାପ ।୨
ଗୁରୁଜନେ ଗାଳି ଦେଇ ଝାଡ଼ୁଥାନ୍ତି କେତେ ଅପବାଦ ଦେଇ ।
ନିଷ୍ଠୁର ମୋହ-ବେଡ଼େ ଦୁଃଖେ ମୋ ପାଇଁ ଅଭସାର ହୋଇଥାଇ
ଘନକୁ ଚାତକ ଅଶା ପରି ତାଙ୍କୁ-ଆଶା ମୋର ପ୍ରତିଦନ ।
ଯେନୁନାଙ୍କ ଚତ୍ୱରେ [illegible] ମୀନ ।୪।
ନୟନେ ନାଚୁଛ ନବାନା ହରିଙ୍କ ହାସ ଶୋଭ ଅନୁକ୍ଷଣେ ।
ନ ରଖୁଛ କୃପା ନବବାଳ ମୋତେ ତା ପଛ ଅନୁସରଣେ । ୫ ।
ଚକ୍ଷଣେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ ତାଙ୍କ ଚରଣ ତଳପର ଥିବ ଲାଗି ।
ଚତ୍ୱରେ ଯୋହିନର ଚତ୍ୱ ଅନୁସର ସେବା କରୁଥିବ ଲାଗି । ୬ ।
ଲୁନବବସ୍ପି ନଟିକ ସାର ବ୍ୟାପରବଶଯ୍ୟରେ ରହି ।
ଛଇଳା ଚଞ୍ଚଳ କୁଳନା କରଇ ସେ ସ୍ନେହ ରଖିଲ ବାହିଁ ।୭ ।
ଲଗି ବସିଥାଇ ଯୋଗିପର ନିତି ଯମୁନାଘାଟରେ ଯାଇ ।
ଯୁବତୀ ରତନ ଯଂନ ଶ୍ରୀମୁଖ ଶୋଭ ଦରଶନ ପାଇ । ୮ ।
ହରି ନ୍ଦାପରୁ ହରୁଛ ନୀରବତେ ନୀର ନୟନରୁ ମୋର ।
ହରୁଛ ବସି ହରି ବୋଲି ନ୍ମାତ୍ରାରେ କରୁଛ ହୃଦ ପଥର । ୯ ।
ନାଚରମଣି ହୃଦୟମଣି ମୁଁ ହୃଦମଣି କର ଥିଲି ।
ନ ଥିଲ ମୋ ମନେ କିଛି କମ୍ପିଲ ଲଜ୍ଜାପର ହେବ ବୋଲି ୧୦
ଯାଏ କରିଥିଲ [illegible] ।
[illegible]ଲ ଦେଲ ଏତେ ଆଶା ମୋ ବାହିଁକି ରସାଳ ହୃଦସ୍ଥ ବାରେ ।
ଦେକ ବଚନ ଟିକିମଣି ମନରେ ମୋତେ ଏବେ କଲ ପର ।

ତେବେ କେହି କଣ୍ଠଇଲା ଏବେ ତା ପ୍ରୀତି ପଥର ଗାର ।୧୬।
ହେମନ୍ତ ମଧ୍ୟମା ଡ଼ୋଲା ମଧ୍ୟେ ମୋର ହିଅରେ କଙ୍କଣ ଘର ।
କେତେ ରଣ୍ଟି ଫୁଟି ଜରଡେ ଶୁଣିବାକୁ ନୂପୁର ଧ୍ୱନିକ ଭାର । ୧୭ ।
ତୋଳିବାକୁ ବଷ ଦେଲ୍ଲଣି ମାନସ ଗାଲ କେନ୍ତି ନାଗଶରେ ।
ତକା ବାଙ୍କନ୍ଲଣି ଘଞ୍ଚବନେଚ୍ଛିର ବକା ମୁଂ ପ୍ରେମପାଶରେ ୧୮ ।
ଅହା କେତେ ସ୍ନେହି ଅନ ନାରସିଡି ଚାନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ମୋ ଦେହେ
ଅଙ୍ଗରାଗ ତାକ ସୁଗନ୍ଧବଡୀ ତାଲୁବ ସ୍ପର୍ଶ ଥାଇ ସ୍ନେହେ । ୧୯ ।
ନାହିଁ ସଙ୍କେତ ଅସି ହୃତ ପେଶିଲ୍ଲ ଅଛି ନ ଭେଟିଇ ଯେବେ ।
ନନ୍ଦିନୀ ଅରଣ୍ୟେ ଭୁଷଇ ମୋତେ ସେ ମତ୍ତ ଛ ବନ୍ଧ ସେ ଏବେ
ବହୁଛି ମୋ ତନୁ ଅନ୍ତରେ ଜୀବ ଘିବା ଅନଳୁଳ କରେ ।
ସ୍ଥାଣୁ ମୋହି କାହାକୁହି ଦେନ ମୋତେ ମନେତ ନ କଲ ଥରେ
ଦରିଦ୍ର ହାତକୁ କାଣ୍ଟି ଗଳାଟର ଦର୍ଶେ ଥାପି ନୋହେ ମନ ।
ଦୁଃଖ ନଦେ ଏବେ ଚୋରାଇ ନେଉଛ ମୋର ନ ହୋଇଲ ଧନ ।
ଧାଗ୍ରେ ଧନ୍ୟ ହୋଇଥିଲ ବନ୍ଧୁ ଅନୁରାଗ ଧର୍ମ ପାଇ ।
ଧର୍ମନେବ ପର ଧର ଚରୁଛ ମୁଂ କେବଳ ମହିଷ ତୃହିଁ । ୧୯ ।
ନମ୍ରେଷକ ଲୋଟିଯୁଗ ମଣାଇ ଯେ ଦର୍ଶେ ନ ଦେଖିଲେ ମୋତେ ।
ନବ ଅନୁରାଗ ଲତାକୁ ଲଗାଇ ଉପାଡ଼ି ଦେଉଛୁ ହାତେ । ୨୦ ।
ପ୍ରୀତ ପଦାର୍ଥର ପଦାର୍ଥ କାହିଁଛୁ ମୋ ବନ୍ଧୁ ଜାଣଇ ତାହା ।
ପରମ ସ୍ନେହ ହୋଇ ତ ପାପୋରନ୍ଲ ମନରୁ ପୂର୍ବ ଉତ୍ସାହା ।
ଫିଟାଇ ଦେଲ୍ଲ କେ ତା ମନ ମୋଠାରୁ ଦେନାଇ ବଙ୍କ ବଚନ
ଫାଟୁଛି ହୃଦୟ ମୋ ହୃଦ ଦଳିତ ହୋଇଲ୍ଲ ତା ମନେ ଅନ ।୨୧।
ବବେଚ ହୋଇ ବବେର୍କ ଫିଟିଦେଲେ ବଶି ମୋତେ ବେଧନେ ।
... ... ନ ହେବ କାହାର ନ ବର୍ତ୍ତନ୍ଲ ତ ମନେ ।୨୨
... ... ଘ୍ରଗ୍ୟ ମୋର ଘରଗନ୍ଧ ।

ଭ୍ରାର ହୃଦିବେ ଖଞ୍ଜ ମୋ ଲଭିବେ ଷ କରଥିଲି ଢ ବର୍ଣ୍ଣ ।୧୪।
ମନେ କରଥିଲି ମନମୋହନାର ପ୍ରେମଧନ ନ ତୁଟିବ ।
ମୁ ଜାଣିଥିଲି ଷ ମିତ୍ରପଣ ତୃଣ ଭୁଷାର ପରାୟେ ଯିବ । ୧୫ ।
ଯୋଗ ବିଯୋଗ ହେଲେ ଯାହା ବଞ୍ଚିବ ବଳ ତ ଘେଟ ଯିବାର ।
ଯୋଷାରତ୍ନ ହୋଇ ଯୋଷା କରଅଛ ମୁ ହେଲି ତ ନାରଖାର ।୧୬।
ରଙ୍ଗେ ଯେ ଯାହାକୁ ପ୍ରେମରଙ୍ଗେ ଭିଡ଼ି ହରଷ ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଡ଼ାଇ ।
ରଖି ଏହି ଲାଜ ଶଂଖୁ ମହିପରେ ଜଣା ନେବାକୁ ସନ୍ଧ୍ୟାଇ । ୧୭ ।
ଲେଖା ମୋହିନ ସତ୍ତୁଥିଲା ମୋହର ଲକ୍ଷେ ଅପବାଦ କଥା ।
ଲବଣୀନିଧି ବୁଝାଇ କହିବୁ ନ ଯେଜନ ଜାଣେ ବ୍ୟଥା । ୧୮
ବ୍ରହ୍ମପଦବଶ ଭୁଞ୍ଜ ମଣୁଥାଇ ବକ୍ଷଭି ଶ୍ରୀମୁଖ ଦେଖି ।
ବରଷିଲା ଘନ ନ ବରଷିଲେ ଯେ ଚାତକ କରଇ ପକ୍ଷୀ । ୧୯ ।
ଶ୍ୟାମ କମଳା କଳାବତୀ ମୋତେନେଇ ପକ୍ଷେ ବୋଲି ଡାକଇ ।
ଷମାଦ ବହିବାକୁ ବନ୍ଧୁରୁଛୁ ମୋରତ ବନ୍ଧୁର ଏହି । ୨୦ ।
ଷୋଡ଼ଶାଗମନୀ ଯେଉଥିବ ତାହେ ମୋ ମନ ଅନୁରୋଚର ।
ଷିଳପମ ଅବା ତନି ସଉଯମ ଭାବନା ଗଡ଼ି କେ ମେର । ୨୧
ଶିରଫୁଲ ଖଣ୍ଡ କଲ ମୁ ଯାହାକୁ ସେ ହେଲା ଗିରଯମାନ ।
ଷୀରେ କହିବୁଟି ମୋ ପଞ୍ଚପରାଣ ନେଉଛୁ ତାର ପତନ । ୨୨ ।
ହରଷରୁ କେଉଁ ହାନବା ନୁହଇ ବରସରୁ କେଉଁ ଲାଭ ।
ହେହବ ବାନ୍ଧରେ ଧନ ମୋ କେବଳ ଏତନ୍ତ୍ର ମିଳଇ ଷୋଢ଼ ।୨୩
କ୍ଷମାନଧି ପିବି ବୁଡ଼ି ଯାଉଅଛୁ କହିବୁ ଅରେ ମଣାଇଁ ।
କ୍ଷମେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ନୃପ ପ୍ରପେ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଦ ଧ୍ୟାଇ ।୨୪ ।

ବିନୟଭକ୍ତି ଚଉତିଶା ।

କ୍ଷେତ୍ର ବିହାରି ଦୁତି ପାଷର । ଶୁଣ ପଦ୍ମଚର ବିନୟ ମୋର ।
...ଜନ ପାଷରେ ଯାଇ । କହିଥିଲ ମନ କରୁଅଛି ସେହି ସେ ।
କଣାକିନ ମୂର୍ତ୍ତି ତାର ରେ ।
...ମୋତାରେ ଏତେ ରୋଷ କରୁଅଛ ରମାବର ରେ । ୧ ।
...ପତିବ୍ରତା ଅଟେ ହତନ । ଖଳବଚନ ନଶନ ପଛୁ ରେଢ଼ ।
...ତ୍ରିଭା ତୁ ମୋର ଭରସା । ଖଳ ମଦନ ଦେଉଅଛନ୍ତି ଦଶା ଯେ ।
ଛୀନ୍ନ ହେଲା ମୋର ଦେହି ଯେ ।
...ମ ବୃପୁ ଦୀନପ୍ରତି ଦୟା ବାରେ କରୁ ନାହିଁ ଯେ । ୨ ।
...ନ ଚାଲେ ଦୁତି ଯିବୁ । କୁଂପତି ମୋର ବେଦନା କହିବୁ ।
...ଯେତେ ଦୋଷ ମୋର । କ୍ଷମା କରିବ ନ ଦେଇ ମନର ।
ଗହନ ଦୁଃଖେ ଛରିବ ଯେ ।
... ତା ଗୁଣ ଗୀତ କର ନିରନ୍ତରେ ଗାଉଥିବ ଯେ । ୩ ।
... କହିବୁ ପଙ୍କଜ ପାଦ । ସେବନ ନାହିଁ ଛାଡ଼ି ମୋର ଦେଷ ।
... ଜୀବନ ବୁଝି ଯତ୍ନ । ପଡ଼ିବ ଯାହୋର ନ ଶଲ୍ୟମନ୍ତୁ ଯେ ।
ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ରମାନୁଖ ରେ ।
... ଲାଗିଅଛି ତରଙ୍ଗ ବେଦନା ରହିଲେ ଯିବ ମୋ ଦୁଃଖରେ । ୪ ।
କରିଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରକ ପର । ଅବାଣ ପନ ଅଯଇ ଯୁଦ୍ଧ ।
...ବନା ନାହିଁ ଭରସା । ଅଛି ତାହାଠାରେ ସକଳ ଆଶା ସେ !
ଅରେ ରମଣିରଞ୍ଜନ ରେ ।
ଙ୍କିଲେ ଅପଣାର୍ଦ୍ଧି ପାଇବ ଏ ନବପଦ୍ମ ଚରଣରେ । ୫ ।
...ନ୍ତ୍ରିକା ଚନ୍ଦ୍ରମା ମୂର୍ତ୍ତି । ହାତେ ଦଣ୍ଡ କରୁ ମୋ ଦୁଃଖ ଦେଉ
...ହୁଁ ଛୀନ୍ନ ହେଲା ମୋ ତନୁ । ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଯାହୋଇଲା ମନ୍ଦ ସେ ।

ତର ବାକ୍ଯ ମୁଁ ତା ବଶାରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରା ଜଳଧିରେ ଭାସି ଯାଉଅଛି ନ ଜନ୍ମ ବାରେ କରୁଣା ରେ । ୬ ।
ଛଇଳବର ସେ ତରୁଣୀ ମଣି । ଶୁଣ କଥାକୁ ମନେ ଯତ୍ନ ଘେନି ।
ସ୍ତନଙ୍କ ଯୁଗଳ ରଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗିମା । ଗ୍ରନ୍ଥେ ନାହିଁ ମୋର ମନାକୁ ସୀମା ସେ ।
ଶ୍ରୀଡ଼ିବ ତାଲୁ ହେମଜେନ୍ତ୍ର ଯେ ।

ଛନ୍ଦବୁଦ୍ଧିରେ ପଡି କର ରମଣୀ ଶୁଣ କର ଦେଖ ମୋହେ ... । ୭ ।
ଜଗତେ ପାଇବନ୍ତି ଅପଯଶ । ଯେବେ ମୋଠାରେ କରବ ନିସ୍ତାଶ ।
କବକା କରଛୁ ତା ଗୁଣ ସ୍ତବ । ଜୀବନ ଥିଲେ ସେ ପାଶେର ... ଯେ
ଜପୁଛି ତାହାର ରୂପ ଯେ ।

ଯେଉଁଣେ ଗୃହିଁ ଦେଖିଲ ତେଣେ ଦିଶୁଥାଇ ସଖିର ଚନ୍ଦ୍ରାନନେ ରେ । ୮ ।
ଯୁଗଳ ବଜୁଳି ପ୍ରାୟେ ତା କାନ୍ତି । ଝଲମଲ ଦଶେ ଅଳକା ପନ୍ତି ।
ନୂପୁଥାଇ ନାଟେ ଲେଖ ବପଣି । ନୂପୁରେ ନାଦ ମନ ନିସ୍ପୃ ଜିଣି ଯେ
ଚଳକା ଦାନ୍ତ ପନ୍ତର ଯେ ।

ଯୌବନପୂର୍ଣ୍ଣାର ଯୁଗଳ ଗୃହାଣି ତରଳି ... ଯେ । ୯ ।
ନକ୍ଷତ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଯେସନେ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ନାରୀଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ... ...
ଲକ୍ଷଣା ଦେବାକୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନାହିଁ । ... କାମଦେବ ... ...
ନିର୍ମିଣନ୍ତି ... ଯେ ।

ନାଗ ନର ସୁର ଜବା ତଡ଼ିବର ଦେଖିଲେ ହୋଇବେ ମୋହିତ ଯେ । ୧୦ ।
... ବଦନଚନ୍ଦ୍ର ଘେନେ ସାଜେ । ... ଗୃହାଣି ମୋର ମନୁ ... ...
ଟାଣି ନେଲା ପ୍ରାଣ ପ୍ରେମ ଡୋରେ । ପ୍ରାଣ ... ମୋହର ...
... ନ ... ମନ ଯେ ।

... ଦିବସେ ଲଭିବାକୁ ତାର ... ଯେ । ୧୧ ।
... କାମଜଳେ ... ନାହିଁ । ... ସୁନ୍ଦରୀଗୋ ଉଦ୍ଧର ... ।
... ବାକୁ ମୋ ନାହିଁ ଭରଷା । ଠିକେ ମୁହିଁ ... କରନ୍ତି ...

ଟାକ କରଅଛୁ ତୋତେ ଯେ ।
ଟିକି ମୁକ୍ତି ତୁ ଏ କାମଯାଗରୁ ଉଦ୍ଧରଣ ଧର ମୋତେ ଯେ ୧୨ ॥
ତୋ ମୁଖୁ ସରୁ ସୁନ୍ଦର ତୋ କଣ୍ଠ । ଡ଼ାଳମ୍ବ ମନ୍ତ୍ରିଚ ଦଶନ ପନ୍ତି ।
କି ତୋର ପେଟ ବାଣିଜ ଛଣା । ଡ଼ରେ କାମଦେବ ହୋଇବ ବଣା·
ଯେ । ଦୋଳା ଖେଳାଇବା ଭଙ୍ଗି ଯେ ।
କୁଚଥ କି ପାଦେ ବାଟଜଣି ଝୁଷିଅ ଯୋଗେଯୋଗ ଘେଚ ଭଙ୍ଗି ଯେ ॥
ଚଳିଥାଇ ଯୂଡ଼ା ବାମ ପାଶକୁ । ବେଢ଼ିଥାଇ ମୟୂରର ପାଶକୁ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ହାଲ ଦଶେ ମୁକୁତା ହାର । ଯାଡ଼ି ଯାଡ଼ି କବା ନକ୍ଷତ୍ର ମାଳସେ
ଚଳିଲ୍ଲ ପେ ଶୋଭା ଶିହଂ ଯେ ।
ତୋହନ୍ତି ଗରଲ ବଷ ପ୍ରାପ୍ୟେ ମୋର ଚେତନା ରହିଲା ନାହିଁ ଯେ । ୧୪
ଅଙ୍ଗାଜ୍ଗ ମଧ୍ୟେ ସିନ୍ଦୂର ଗାର । ଉଇଁଛୁ କି ଭାନୁ ଉଦୟ ଗାର ।
ଅଳକା ବେଢକୁ ଉପମା ନାହିଁ । ବାର ଅନ୍ଧାରକୁ ଅଛଇ ଉଇଁସେ ।
ଅଳକା ଶୋଭା ସୁନ୍ଦର ଯେ ।
ଅମୃତନାସିକା କଣ୍ଠେ ରହିମଣି କର୍ଣ୍ଣେ କାପମଳୋହର ଯେ । ୧୫ ।
ଚତାର ଦନ୍ତିକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପର । ତୁଳିବ ତୋତେ ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ।
ତନ୍ତ୍ରିଣିଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଅଧୁ ରଞ୍ଜନ । ତୋ ରୂପ ଦେଖି ହେବେ ମୁନି ଭ୍ରମ ସେ
ତୈ ଲୋକେ ମଧ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଯେ ।
ତୋର ରୂପ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଗଢ଼ିଥିଲା ବସି କେତେକାଳ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଯେ । ୧୬ ।
ସ୍ତ୍ରୀଜନ ପୃଥିବୀରେ ବଡ଼ଚିତ୍ର ଯେତେ । ସ୍ତ୍ରୀକର ଧାତା ଗଢ଼ିଲା ତୋତେ ।
ତ୍ରିଭୁବନ ମୋହନ ଉଚାଟ ଯେନ । ଥୋଇଲା କି ବହି ତୋର ମୂର୍ଦ୍ଧନ ସେ
ଥରେ ଦେଲ ମୁହିଁ ରହିଁ ଯେ ।
ଚରୁଯତ୍ନ ଯେହି ଦନରୁ ମୋ ତନୁ ଥୟ ଆଉ ହେଉନାହିଁ ଯେ । ୧୭
ଦରଦରହାସି ଗତି ମନ୍ଥର । ଦ୍ରବ ହୋଇ ବୋହି ଯିବ ପଥର ।
ଦାଉଦାକୁ ଦଶେ ପାଦୁକ ବଳା । ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାର ଡୋକଟୀ ବେଢ଼ା ସେ

ଦର୍ପଣ ମୁଖ ସୁନ୍ଦରୀ ଜଣ୍ଡା

ଦିବା ରଜନୀରେ ରଜନୀ ବାସରେ ନ ଗଲା ମନୁ ମୋହର ନନ୍ଦ ଯେ । ୮
ଧୀର ବଚନ ତୋ ବାଣୀକୁ ଜିଣା । ଧୀର ମୃଦୁହାଣି ତ ପସାଣ ପେନ
ଧର ଚାପ ଶେଷ ମୁଖ ଦେବାର । ଧନ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ କେନ୍ଦୁ ଧରବ ଶରୀର ଯେ
ଧନ୍ୟ ତୋର ରୂପ କାନ୍ତି ଯେ ।

ଧ୍ୟାନ କରୁଅଛୁ ତୋ ମୁଖ କେଶ ଗ୍ରୀବକୁ ଲଭିଲେ ପାଇବ ଗତି ଯେ । ୯
ନାସେ ଗଜମୋତି କଣ୍ଠେ ଭାଟଙ୍କ । ନୀଳମେଘେ କି ବନ୍ଦୁକି ଝଟକ ।
ନୀରଜ ନୟନେ ଅଞ୍ଜନ ସାଜେ । ନବକୋଟି କାମ ତୋ ତନୁ ଗଞ୍ଜେ ଯେ
ନବନାଗରୀଙ୍କ ବର ଯେ ।

ନବୀନବୟସି ରୁରୁ ଶୁଭ୍ରକେଶି ନ ଗଲା ମନୁ ମୋହର ଯେ । ୧୦ ।
ପଦ୍ମନୟନୀର ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚିଂଗି । ପଞ୍ଚଶର ଗଣା ଅଛନ୍ତି ପନ !
ପଛସ୍ତଗକୁ ପଡ଼ିଅଛୁ ବେଣୀ । ପିଠିପରେ କି ଖେଳେ କଳାଫଣୀ ଯେ
ପଡ଼ିଗଲା ନେତ୍ର ମୋର ଯେ ।

ପାଦ ନ ଚଳିଲା ସ୍ତମ୍ଭିତ ରହିଲା ଦେଖି ମୁ ହେଲି ତରଳ ଯେ । ୧୧
ଫୁଟିଲା ପଦ୍ମପ୍ରାଏ ମୁଖ ତାର । ଫୁଲଇ ନାସା ଭାଷା କହିବାର ।
ଫୁଲଧନୁ ଧର ନୟନ ଶର । ଫୁଟାଇ ଦେଉଛି ହୃଦୟ ମୋର ଯେ ।
ଫାନ୍ଦ ତା ମଧୁରହାସ ଯେ ।

ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଲି ନଷ୍ଟେ ବାଣ ଗଲି ବଞ୍ଚିବାକୁ ନା ହିଁ ଆଶା ଯେ । ୧୨
ବୟସ କିଶୋର ବଧୂବଦନା । ବଚନ ତାହାର ବୀଣାକୁ ଜିଣା ।
ବଳିଣି ବାହୁ ଯା ମୃଣାଳ ପର । ବଦ ମୁଦ୍ରିକା ମୋତେ ରହିଦ୍ରୀ ଯେ
ବବେକ ଚତୁର ନାରୀ ଯେ ।

ବୁଡ଼ି ଯାଉଅଛୁ କାମସମୁଦ୍ରରେ କାରେ କରୁ ମୋତେ ପାର ଯେ । ୧୩
ଭବାନୀପତିଙ୍କୁ ବର ମନାଇଁ । ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଥରେ ଦେଖିବ ଯାଇ
ଭବେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ ଶୂଳଧର । ତେବେଛି ବାରେ ଯେବେ ମୋହର ଯେ

ଭେଟ୍ୟାଇବେ ଶ୍ୟାମର ଯେ ।

ଦୈବେ ପଡ଼ିଲେ ଶ୍ୟାମ ଦୂରେ ଜଣାଇବ ହୃଦର ବେଦନା ମୋର ଯେ । ୧୪
ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ବଚନେ ଶ୍ୟାମର । ମୋତେ ସଙ୍ଗେ ଘେନ କହ୍ନ ବିହାର
ମାଧବଲତା ଅଧ୍ୟାଳି ଜଗତ । ମନେ ପଡ଼ିଲେ ହୃଦ ହୋଇଯିବ ବିଦ୍ରୀ ଯେ
ମନରୁ ନ ଗଲା ମୋର ଯେ

ମୀନନୟନା ମନେ ମାନ ଘେନି ଣ କହ୍ନ କ ମୋତେ ଅନ୍ତର ଯେ । ୧୫
ଜଳକ୍ରୀଡ଼ା ଖେଳେ ଯେତେବେଳ ସ୍ମର । ଜୀବନ ଥିଲେ କି ପାସୋର ଯିବ
ଯମୁନା ଆର୍ଯ୍ୟର ସେ କେଳିସ୍ଥାନ । ଯିବ କି ମନରୁ ସେ କଥାମାନ ସେ
ଜୀବ ଥିବ ଯେତେକାଳ ଯେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରମୋହିନୀ ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗାମିନୀ ନ ଗଲା ମନୁ ମୋହର ଯେ । ୧୬ ।
ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରନ ଅଧର ଶ୍ୟାମା । ରମଣୀଙ୍କ ମଧ୍ୟେ କୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା ।
ଚନ୍ଦ୍ରକଳାପି ଧାର ସ୍ମୃତି ଯେତେ । ରହିଅଛି ସବୁ ମୋ ହୃଦଗତେ ସେ ।
ଉପବନ ମଦାଳସି ଯେ ।

ରାଧାଚନ୍ଦ୍ରରେ ନ ରହିଲେ ବାରେ ନଷ୍ଟେ ଗଲ ମହିଁ ଖସି ଯେ । ୧୭ ।
ନାଭିବାପି ସେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ତ୍ତି । ନୟନେ ଦିଶୁଛି ତାହାର ରୀତି ।
କେତେ ଦୟାକରୁ ପ୍ରାଣ ବାନ୍ଧବ । ଲାଗିଲେ ତା ସଙ୍ଗ ଗାଢ଼ ପାଇବ ସେ
ନୋହିଲେ ଗଲା ଜୀବନ ଯେ ।

ନନ୍ଦନା ଶ୍ୟାମରେ ଏ ମୋର ବେଦନା ଦୂତୀ କହିବୁ ବହନ ଯେ ୧୮
ବିନୟ ଉଦନ୍ତ ଯେତେକ ମୋର । ବହନ କହ ତୁ ସଖି ସ୍ମର ।
ତୋ କିଛି ପ୍ରିୟ ଧନେ କଣି ଥିଲ । ବିବେକ ହୋଇ କିଆଁ ଏହା କଲ ସେ
ବୁଝି ଦୋଷ ଦଣ୍ଡ ଦିଅ ଯେ ।

ବାଳୀ ନକର ବହନ ତୁ ଚଳ ସଖୀର ଆଗରେ କହ ଯେ । ୧୯ ।
ଶୀଘ୍ର ଚଳେ ଦୂତୀ ଶ୍ରୀମତୀ କଥା । ସକଳ କହିଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରୀତି ।
ଶୁଣି ଶିଖଣ୍ଡୀଧର ହେଲେ କାତର । ଝଟିତେ ଚଳିଲେ ବୃନ୍ଦାବନକୁ ସେ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଯେ ।

ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଶିରେ କର ଦେଇ ବନ୍ଧୁ ବନସ୍ତ କହିଲେ ଯେ । ୧୦

ଶୁଣ ହେ ଶାରଙ୍ଗଧର ଶ୍ରୀଧର । ସବୁ ଦଳେ ଜଣା ଦାସୀ ତୁମ୍ଭର ।

ଶ୍ରୀମୁଖ ଦର୍ଶନକୁ ଆଶା ମୋର । ଶରଦଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେସନେ ଚକୋର ସେ

ସେହି ମତି ମୋର ଆଶା ଯେ ।

ଯବୁ ଦଣ୍ଡରେ ନଶିଲ ଦାସୀ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭର ପାଦେ ଭରସା ଯେ । ୧୧

ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଦିନ ହରଇବ । ଶ୍ରୀ ପଦ୍ମପାଦେ ସେବା କରଇବ ।

ଶୁଣ ହେ ମୋହର ପ୍ରାଣ ଈଶ୍ୱର । ସନ୍ତୋଷେ ମତେ ଦିଅ ଏହି ବର ସେ

ଶିରେ ବେନିକର ଯୋଡ଼ି ଯେ ।

ପୁଣି ଧାମବନ୍ଧୁ କ୍ରୋଧାକ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ ତୁ ମୋର ପ୍ରାଣ ଈଶ୍ୱରୀ ଯେ ୧୨

ହରିଣୀନୟନା ବସ ପାଶରେ । ହେମ ଯେସନେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସେହି ବାଳରେ

ହୋଇଲେ ତୋଷ ବଚନର ସନ୍ତୋଷ । ତୁରନ୍ତେ ବୃନ୍ଦାବନେ କଲେ

କେଳି ସେ ।   ହରିଲେ ଅଶେଷ ଦୁଃଖ ଯେ ।

ହୋଇଲେ ପ୍ରମୋଦ ଗୁପ୍ତି ମନ୍ଦ ଖେଦ ଲଭିଲେ ପରମ ସୁଖ ଯେ ୧୩

ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ମେଲାଣି ମାଗି ସୁନ୍ଦରୀ । ତୁରନ୍ତେ ଗଲେ କଲେ ନନ୍ଦପୁରୀ

କ୍ଷମାସାଗର ହେ ମୁରଲୀଧର । କ୍ଷମା କରିବ ଅପରାଧ ମୋର ସେ

ଦୂର ପତିତ ପାମର ଯେ ।

କହେ କିଶୋର କିଶୋରୀ ପଦ୍ମପାଦେ ମନ ଥାଉ ନିରନ୍ତର ଯେ ୧୪

ପାର୍ବତୀଙ୍କ ଜଣାଣ ।

କେଉଁ ଧାମରଜନ କରୁଛୁ ନର୍ତ୍ତନ ଶଙ୍କରପତ୍ନୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
ସିନ୍ଦୂରପଟ୍ଟରେ ଉଚ୍ଚି କପୋଳେ କର ଦେଇ ଅଶ୍ରୁ ଅରତେ ଡାକଇ
ଗୋ ଭଗବତି । ସର୍ବଜନର ଜନନି । ସେନ ତୁ ମାତ ଜଗଦ୍ଧାତ୍ରି

ଦେବଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରୁଅଛନ୍ତି ଗୋ ସତି ବନାଶ କର ମୋ ଦୁର୍ଗତି
ମା ଭଗବତି । ୧ ।
ଦୈତ୍ୟାସୁର ରୀତି ଦେଖିଣ ସ୍ୱର୍ଗପତି ଯେବଲେ ଦେବଙ୍କ ସହିତ
ସଭାରେ ସ୍ତୁତି କରଲେ ପ୍ରଜାପତି ସେ କଥା ଜାଣିଣ ଶ୍ରୀପତି
ମା । ଭଗବତି । ଧଇଁବାରୁ ଉଠିଲେ ସୁରପତି । ଅସି ସେ ବାଳେ ବାଣୀ
। ଦେବଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦେଖି ହୋଇଲେ ମହାକୋପି ଉଭବ କଲେ
ମା ଅଦ୍ଭୁତ ଗୋ । ଭଗବତି । ୨ ।
ନ ନାଦି ଅଗ୍ନି ଶସ୍ତ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ଯେ ବାଳେ ମାତ ଦନୁଜବଳକୁ ସଂହାର
ଏତେରେ ଗଲ ଯହୁ ଅସୁର ହୃଦେ ମାର ଯେଗିଛ୍ନା ତାଙ୍କୁ ଯମଘର ଦେ
ବସ୍ତ । ଇନ୍ଦ୍ରାଦ୍ଦେବଙ୍କ ଦୁର୍ଗତି । ମେ ତନ ହେବକୁ ଦର୍ଶ୍ୟା
ମା ସଗ ଦୁର୍ଗତିନାଶିନୀ ନାମ ଗୋଃ ସୁଜନେ ସଦା ହେଉନ୍ତି
ମା ଭଗବତି । ୩ ।
ଉମକେଶିଣି ମାତ ଦେଖି ମୋହ ଦୁଉତ ଦାଷୁର ହେଉଛି କରିଇ
ତେଇ ଥପାଗେ ବ୍ରହ୍ମ ଦେଲେଦେବି କୃପାନିଧି ଏ ବିଷ୍ଣୁ ଟେବ ତ ଣ
ତି ଇ ଗୋ । ଭଗବତି । ନ ନାଦେଖବୁ ତନେ ଅଧେ । ତୋ ଘାଦେ
ମୁକ୍ତ ନାହେଗି ; ବଇଶାମୃତ ନାର ଯାନ କର ସବୁର ବହୁତ ବନ୍ଧେନ୍ତି
ଦ ସ୍ତୁତି ଗୋ । ଭଗବତି । ୪ ।
ତୋ ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦେଖିଣ କଶାପତ୍ନ ମହାସ୍ତୋଚ ମନେ ଯାଇ
ବହେ ଉଦେ ନୋହି କ୍ରନୟ ମଧ୍ୟେ ଯାଇ ଲୁଚି ଯହୁଇ ସଗ ରହି
ବା । ଭଗବତି । ବେଡିରଖ ବାଲା ଚର୍ଚା । ଏମାନେ ତୋର
ଣ ଏକା । କଟ୍ଟିଷ ପନ୍ନହରେ ଘୁଣୁଅଛି ମୁ ବାରେ ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧର
ନିବା ଗୋ । ଭଗବତି । ୫ ।
ଅନେକ୍ତୁରେ ଭକ୍ତବନ୍ଧୁ ଅଧର ମାତ ଦଶଇ କେତେଢ଼ ଘୋଞ୍ଚନ୍ତି
ମଧ୍ୟରେ ଦୁଷ୍ଟାବନିମ ନାଶ ତେଜ ଯଡି ହୋଇଛୁ ବଡ଼ ଶୋଭବନ୍ତ
ବା । ଭଗବତି । ସୁଜଙ୍କ ହେଯ୍ୟକ୍ଷ ତୋର । ଏଇ ବହୁତ ଅଧର ।

ତେଣୁ ମହୁଷ୍ୟ ଗୃହକୁ ଯଉ ସ୍ଥ ହୋଇ ବହନ୍ତ କେତେ ନର ଗୋ । ଭଗବତ । ୬ ।

ସଦାଶିବଙ୍କ ଭୂଷ୍ଣ ପୁତ୍ର କରିବାପାଇଁ ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁ ଲଘିକୁର । ତାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରୁ ଗଲ ଭଲି ଦୁଃଖେ ଦେବଣ କହୁଚଉ ଗୋ ଭଗବତି । ଘୋରବନରେ ମିଳିବଉ । ବହୁତ ତପସ୍ୟା ଅଚେ । ମୃଡଙ୍କୁ ତୋଷକର ଥିବାରୁ ଗୋ ଗଉଷ୍ମୃଡାନୀ ନାମ ଅଛୁ ଧର ଗୋ । ଭଗବତି । ୭ । ମାଭ ଚିନ୍ତୁ ମଙ୍ଗଳା ଦୁଃଖିଜନର ହେଲା ଥାଇ ମହିମା ତୋହର । ବେଳକୁ ବେଳ ହେଲ ଏ ଦୁଃଖ ବଳାଇଲ ଦେଖି କ ହେଉଛୁ କାତର ଗୋ । ଭା ହୋଉଛୁ ଏ ଦୁଃଖ ତମିର । ମୋତ ନିଗଡି ମଧ୍ୟେ ଘୋରଣୀ କରୁଣା ସୁଧାକର ଯେସି ଛେଦ ପଦ୍ମର କହଇ ଦ୍ୱିଜ ନୀଳାମ୍ବର ଗୋ । ଭଗବତ । ୮ ।

ଶ୍ରୀ ଚଣ୍ଡିକା ଦେବିଙ୍କ ଛଣାଣ ।

ଅତି ଅରତହୋଇ ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଭବର ଅଧମ ଏକ ନର ଅଛି । ଝଣୁଛଛେଦକର ଅତି ।ଦରେତର ଚଣ୍ଡିକାଙ୍କର ପୀଠେ ବସି ଗୋ । ଅଗସୁତା । ଅଚେ ଅଛନ୍ତୁ ଦୁଃଖି ଦ୍ୱିଁ । ଅନ୍ୟ ଶରଣ ମୋର ନାହିଁ । ଅନନ୍ତ ଆଶା କର ଅପ୍ରିମାତ ଭୂମ୍ଭର ଅଛୁକୁ ଅଛିଅଛୁ ଧାଇଁ ଗୋ । ୧ ।

ଅଦେତେସ୍ତୁ ପୂଜନୀ ଅଖିଳ ଅବନୀ ଅବାସୀଜନଙ୍କ ଅଦର । ଅରତ ବନ୍ଧୁଃହିନୀ ଅନନ୍ତପଦାୟିନୀ ଅପହ୍ନଦାଗରଭରଣୀ ଗୋ । ଅହମାତ । ଅଭ ମୋହିର କର୍ମ ହୀନ । ଅସଲ ଜନ ନାହିଁ ଜାଣ । ଅଛିଅଛୁ କେବଳ ଅଶ୍ରୁ ଭରୁନ୍ମୁଖରେ ଯେତେ ଦେବମାନ ଗୋ ।

ଭଣି ମନୋହାରଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରିଦବାୟିନୀ ଇନ୍ଦୁ ଧାରଣୀ ବମୋହନୀ । ଇକ୍ଷଣ ଦାନ ମୋରେ ଇଷ୍ଟ ରୂପେଣୀ ଦାରେ ଇଷତେ ଅଛା ହେଉ ପୂର୍ଣ ଗୋ । ଈଶପତ୍ନି । ଇଚ୍ଛନ୍ତ ତୋ ନାମ କୃପାଳେ । ଇତର ସଙ୍କଟ କଷ୍ଟକାଳେ

ରତି ଚେଷ୍ଟ ଅଧର ଏନ ମାନ ଅପାର ଭଦ୍ଧରେ ନାଶ ଲୁଭୁହୁଲେ ଗୋ ।

ଉତ୍କ୍ରଷ୍ଟ ପାପ ବହ୍ନି ଉଗ୍ର ଶିଖାଲୁ ଯେବେ ଉଠିଲେ ହେଲୁ ବନାନ୍ତରେ । ଉତ୍ପୂଳ ଲୋଚନରେ ଉଦ୍ବେଗ ମାହେ ଯାର ଉତ୍ତେଜ ନାଶ ଯାଉଥା- ରେ ଗୋ । ଉତ୍ତମାଙ୍ଗି । ଉତ୍କଳ ଦେଶ ନିବାସିନୀ । ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଦନ୍ତକ ଦାଡନୀ । ଉତ୍ତର ମୋର ଶୁଣି ଉଷନ୍ତଙ୍କ ହେଲଣି ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ପଦ୍ମାନ୍ତିଂ ଶ୍ରୀବଣୀ ଗୋ । ୪ ।

ଜୁଇ ଲବଙ୍ଗ ମାର ଲୁଦ୍ଧ ପ୍ରିୟେ ଭ୍ରମର ମୃଗ ଜନଙ୍କ ବେଶ ହର । ନିଶା ଗୁଣା ନୂପୁର ଭିତରେ ଦରଙ୍କର କରୁଛ ସନ୍ତୋଷ ଦ୍ବାର ଗୋ । ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖେ । ହେମଗଜ ଯେ ଦଶା ତୋର । ରୂପକୁ ଅଗାଧ କହେ । ରକ୍ଷି ନେହ ଲୋହି ବିତି ଯୋଗକୁ ଶାନ୍ତ କର ଦେବାକୁ ଅଙ୍ଗୀକାର ଗୋ । ୫

ନେତ୍ରହୀନ ଦେଖି ମାତ ଏଣୁ ମୋ ଅକ୍ଷାପଥ ଲଭ ନ ଦେବାରୁ ଭୂମର ନେତ୍ର ବଚନ ମାନ ଲଲିତ ମୂର୍ତ୍ତି କାଣ ଲମ୍ବିତ କେଶି ନହେ ଅନ ନୋ । ଲେଲକହେ । ଲକ୍ଷା ଗୃଚିଣି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ । ଲୋଚିଣ ଯେବା ... ଗଧ । ନାଇ ହୋଇଛ ବାଣ୍ଟା ବୋଲିଣ କର ଇଚ୍ଛା ରୁନ୍ଧୁ ଅନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁ ଧନ୍ଧ ଗୋ । ୬ ।

ଏକା ହୋଇଣ ମାତ୍ର ଏ ଅନନ୍ତ ଜଗତ ଏକା ରୂପରୁ କର ଜାତ ଏକାନ୍ତ ପ୍ରଳୟରେ ଏକାକୀ ଏ ଭୂଷୀରେ ଏକାଦେବଙ୍କୁ କରୁ ଗୁପ୍ତ ଗୋ । ଏକାକ୍ଷମା । ଏ ଭୁଜ ବାନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କର । ଏକା ପ୍ରସନ୍ନେ ପର୍ଶ ଧର ଏକ ରସଶିଭି ତାର ଏବେ ଷଷ୍ଠିକୁଲ ବନ୍ଦାଗି ଥିଲେ ପଅ ମୂଳ ଗୋ ୭

ନିତ୍ୟଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଲଭ କରିବାରେ ମୁଁ ଭକ୍ତ ପ୍ରକାଶ କରଛୁ ସନ୍ତତେ । ଏହ ପାଇଁ ଚିନ୍ତ୍ରିମ ହୋଇଛୁ ଛଚିତ୍ରାଭ ମାରତ ନାହିଁ ମୋଘ ତୋ- ଷେ ଗୋ । ନାହେଶନ୍ତ୍ରୀ । ଇତିହାସର କଥା ମୂଳ । ଶୁଣିଛୁ ପ୍ରଭାବ ଯହିଁ । ଐଶ୍ବାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଭଗିନୀ ଦେବାକୁ ତାହା ପୁଣି ଅଛୁ ବହୁତ ତୋର ଶକ୍ତି ଗୋ । ୮ ।

ବିଜ୍ଞାପନ ।

ଇଂରାଜି ଓଡ଼ିଆ ଅଭିଧାନ	୪ ୰
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ ୧ ଭାଗ	୪ ୧ ୵
ରସଲେଖା	୪ ୦ ୰
ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ	୪ ୦ ୰
ଚାଣକ୍ୟ ସାରସଂଗ୍ରହ	୪ ୦ ୵
ଶ୍ଳୋକ ରତ୍ନାବଳୀ ୧ ଭାଗ	୪ ୦ ୵
ଐଛନ ୨ ୟ ଭାଗ	୪ ୦ ୵
ସାମୁଦ୍ରିକ	୪ ୦ ୵
ଯନ୍ତ୍ରରତ୍ନ	୪ ୦ ୵
କଳ୍କିକାବର୍ତ୍ତିନୀ	୪ ୦ ୵
ଛନ୍ଦମାଳିକା	୪ ୦ ୵
ପ୍ରାକୃତଦେବଚକ	୪ ୦ ।
ମହିମ୍ନାସ୍ତବରାଜସ୍ତବ	୪ ୦ ୵
ନୃପତି ଓ ରାଜନୀତିପ୍ରକରଣ	୪ ୦ ୵
ଯନ୍ତ୍ରାବଳୀ	୪ ୦ (
ନୈଷଧ	୪ ୦ (
ମଧୁଶବ୍ଦକ	୪ ୦ ୵
ଛନ୍ଦ ବର୍ଣ୍ଣପଦ୍ଧରସ	୪ ୦ ୵
ପଦ୍ୟମଞ୍ଜରୀ	୪ ୦ (

୧୮ । ୨ । ୦୬
କଟକ
ବାଲୁବଜାର

ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦରଥଶର୍ମା ।